

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2017. DECEMBER 3. ADVENT 1. VASÁRNAPJA

XXI. ÉVFOLYAM 49. (988.) SZÁM

Mottó Mindenkinek mondom: Virrasszatok!

Jézus az evangélium tanúsága szerint a passió előestéjén nagy beszédet mondott tanítványainak. A végről beszélt, saját magának és a világnak végéről, eljövendő nagy pusztulásról. Idézetünk ennek a nagy és ünnepélyes búcsúbeszédnek zárószavai, és már ettől és ezért is kiemelten fontosak mind a tanítványok, mind a mai nemzedék számára. A teológusok sokat vitatkoznak az ún. eszkatológikus perspektíva jelentéséről. Azon töprengenek, hogy vajon Jézus tanítása mennyire kötődik ehhez a sajátos távlathoz, a jézusi radikalizmus fenntartható-e hosszú távon, avagy csak arra a rövid időre volt érvényes, melyen belül mind a Mester, mind tanítványai az Úr második eljövételét várták.

Némelyek arra a következtetésre is jutottak, hogy a kezdeti kereszténység két sebességgel számolt: a bennfentesek, a szűkebb kör, radikálisan követte a jézusi etikát, míg a tömegnek engedményeket tett volna a mester, kinek-kinek képességei szerint. Nos, az ünnepélyes zárás mintha kizárná ezt az opciót: mindnyájunknak követünk kell a teljes tanítást, annak radikalizmusával. Mindenkinek, az mindenkinek, és nem „egyeseknek”, „néhányotoknak” vagy „a kiválasztottaknak.” Mindez az adventi nyitányaként különösen meglepő. Nemde, ilyenkor nem a második eljövételre készülünk, hanem inkább az elsőre, a Megtestesülésre.

Az advent szó jelentése „eljövétel”. A latin „adventus Domini” kifejezésből származik, ami annyit tesz: „az Úr eljövetele”. A karácsonyt megelőző várakozás az eljövételben éri el jutalmát. Régebben egyes vidékeken „kisbőjtnek” nevezték ezt az időszakot – mondja egy népszerű internetes oldal. A második eljövétel nem értelmezhető az első nélkül, innen annak szüksége, hogy az eljövételre fordítsuk a figyelmet. Ami eljön, az nem emlékezés egykori dolgokra, hanem kitárulkozás az új felé. És erre nem elég a koszorú, vagy naptár, valamilyen jelképes figyelmeztető, hanem a lelkünket kell felkészíteni. Hiába írjuk piros betűvel azt a napot a naptárba, előre, hiába van állandó, vagy örök naptárunk, a nagy Meglepetés a szívünkben csak akkor születik meg, ha megnyitjuk jó előre épp ezt a szívet. Nem úgy virrasztunk hát, mint a beteg ágyánál, hanem úgy, ahogy a vendégnél is jobban várjuk a ház urát. Talán épp ez a kulcs. hogy tudatosítsuk: a sajátjába, saját házába jön, melynek Ura, tulajdonosa. Ő az igazi vendéglátó!

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJE

SZENT AMBRUS Trierben született 340 körül, családja Rómából származott. Rómában tanult, diplomáciai pályára készült, majd Sirmiumban (Sremska Mitrovica) volt hivatalnok.

374-ben Milánóban működött, mint a város prefektusa, és egy püspökválasztás során a katolikusok és ariánusok csaknem véres zavargásba keveredtek. Ambrus a rend fenntartására katonákkal sietett a helyszínre. Ekkor a nép, egy gyermek bekiabálására, közfelkiáltással püspökké választotta, pedig akkor még csak hittanuló volt. Megkeresztelkedett, pappá szentelték, és egy hét múlva december 7-én fel is szentelték Milánó püspökévé. Püspöki feladatait nagyon jól látta el, mindenki iránt gyakorolta a felebaráti szeretetet, népe pásztora és tanítója volt. Az ariánusok ellen küzdött, könyveket írt, kiváló szónok volt, és küzdött a pogányság maradványai ellen is. Beszédeit tömegek hallgatták, tanulmányozására Ágoston Afrikából Milánóba utazott. A szónoklatok hatása alatt Ágoston megtért, megkeresztelkedett, új életet kezdett.

Hatalmas tudása, kiváló politikai érzéke, rendíthetetlen hite a legjelentősebb egyházatyák közé emelte. Mindég a legfontosabbnak tartotta a püspöki feladatait, de ebben gyakran gátolta a politikában rá váró feladatok megoldása. Milánóban halt meg 397. ápr. 4-én.